

Skemaet, at det dog ikke er nødvendigt, at en bestemt Højskole opgives. Det skal ikke være nogen Hindring for at faae Understøttelse, at den Højskole ikke er opgiuen, som den Bekommende vil besøge. Det synes mig, at man med Bestemthed kan forlange, inden man giver en Gave, at man veed, hvortil denne Gave skal anvendes, og det synes jeg ikke bliver Tilfældet, naar man giver et Stipendium til at besøge en Højskole, uden at man veed, hvilken denne er. Jeg tilstaar, at for mig er overhovedet den Udvikling noget betænkelig, som hele dette Stipendievæsen har taget, og jeg taler ikke blot om Stipendier til Folkehøjskolerne, men ogsaa om de meget udbredte Stipendier, som nu gives fra Kommunitetet. Jeg siger, at hele den Udvikling, som dette Stipendievæsen i den senere Tid har taget, har for mig en meget betænkelig Side, og jeg negter ikke, at disse Betæneligheder i høi Grad forøges, jo mindre der er bestemte faste Regler for disse Stipendiens Uddeling, og jo mindre der eksisterer Klarhed over, hvad man med Grund kan vente, at der vil blive udrettet. Det er disse Bemærkninger, jeg ikke har troet at kunne tilbageholde, da jeg under tidligere Finanslovsbehandlinger har rørt saa temmelig meget ved denne Sag, og jeg i Virkeligheden ikke kan Andet end paastjerne, at den hidtærende Kultusminister, saaledes synes det i det Mindste mig, har taget noget Hensyn til de Bemærkninger, som jeg da fremsatte.

Krieger: Da de Betragtninger, som i Sagens Interesse have paalagt i alt Fald Udvalgets Flertal Afholdenhed med Hensyn til at stille Andringsforslag til nærværende Lovforslag, og saa, idetmindste efter min Opfattelse, maa afholde fra at optage det Spørgsmaal til Diskussion, hvis det overhovedet egnede sig dertil, hvor meget Uventet vi høre af den hidtærende Finansminister ved den Konference, vi havde med ham, er det kun en ganske enkelt Bemærkning, jeg har ønsket at rette til den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds (Jessen). Jeg veed ikke, om alle Thingets ærede Medlemmer nogte bemærkede det Sted i hans Foredrag, som, jeg tilstaar det, stødte mig, og hvormod jeg derfor vil gjøre en Indsigelse, nemlig den Beklagelse, som det ærede Medlem udtalte over, at saa dygtige Jurister som de, der havde siddet i den Kommission, der ved Undervisningsministerens Foranstaltning var nedsat til at drøfte Spørgsmaalet om Universitetets formueretlige Stilling ligeoverfor Statskassen, ikke havde bevist den Sætning, han ønskede bevist; han mente, at saa dygtige Jurister jo sagtens havde maattet kunne føre Bevis for det ønskede Resultat. Det er den Art af Utringer, som i alt Fald for Spøg vel ikke saa sjældent kunne

komme frem, naar der mellem 1ste-Jurister tales om Jurister, og man skal derfor ikke i Almindelighed være videre ømsindlig ligeoverfor dem. Men Sagen stiller sig noget anderledes ved en Forhandling paa Rigsdagen i et Tilfælde som det her foreliggende. I nærværende Tilfælde vil jeg sige, at, hvis den Utring, det ærede Medlem brugte, skulde være Spøg, var denne Spøg ikke meget paa sin Plads her, og hvis det var Alvor, finder jeg det utilbørligt. Det vil maaste erindres — og det er egentlig det, der bringer mig til at fremføre denne Sag — at et Medlem af dette Thing, som vi altsor tidlig have mistet, netop var Medlem af denne Kommission. Hvis nu den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds havde kjendt denne Jurist, saaledes som jeg har kjendt ham, er jeg overbevist om, at han ikke om ham vilde have sagt, at han nok kunde bevise, hvad det skulde være; det ærede Medlem vilde ikke have ment, at for saa dygtig en Jurist vilde det ikke have faldet svært at bevise et forud til Bevis opgivet Resultat. Den ærede Landsthingsmand maa dog vide, at det her ikke kommer an paa, hvad der fra et vist Prokuratorstandpunkt under en Proces kunde siges at kunne bevises for en Ret, men at det kommer an paa, hvad man fra en Dommers Standpunkt efter en samvittighedsfuld Prøvelse kan og vil anse for godtgjort, det vilde, det er jeg overbevist om, have krænkert denne Mand, til hvem jeg sigter, naar en saadan Utring i hans Nærværelse var henhæftet til ham, at han sagtens kunde bevise det Modsatte af, hvad han efter en samvittighedsfuld Prøvelse har ønsket for det rette Resultat. Jeg haaber, at det ærede Medlem vil se et Bevis paa min Agtelse for ham i, at jeg har lagt saa megen Mærke til hans Ord, at jeg her har villet nedlægge en Indsigelse imod dem.

Jessen: Det gjør mig ondt, om der i mine Bemærkninger, naar de analyseres saaledes, som de nu ere blevne det, kan lægges en saadan Mening, som det ærede Medlem, der nu satte sig, lagde i dem; men jeg kan forsikre, hvad jeg forøvrigt vistnok ikke behøver at udtale, at det ikke har kunnet falde mig ind her at ytre Nogetsomhelst, der kunde krænte enten nogen Fraværende eller nogen Nærværende.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

§§ 12—29 (se Tillæg C).
vedtoges uden formelig Afstemning.

§ 11 (se Tillæg C).
vedtoges enstemmig med 51 St.

§§ 1—10 fattes derefter under Forhandling.